

“ମିଠେ ବଜେ:— ବାବାଙ୍କର ସହଯୋଗୀ ହୋଇ ଏହି ଆଇରନ୍ ଏଜର୍ ଅର୍ଥାତ୍ କଳିଯୁଗ ରୂପକ ପାହାଡକୁ ଗୋଲ୍ଡେନ୍ ଏଜର୍ ଅର୍ଥାତ୍ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିବାକୁ ହେବ, ପୁରୁଷାର୍ଥ କରି ନୂଆ ଦୁନିଆ ପାଇଁ ନିଜର ଫାଷ୍ଟକ୍ଲାସ୍ ସିଟ୍ ରିଜର୍ବ କରାଇବାକୁ ହେବ ।”

ପ୍ରଶ୍ନ:- ବାବାଙ୍କର କଠିବ୍ୟ କ’ଣ ? କେଉଁ କଠିବ୍ୟ ସମ୍ପାଦନ କରିବା ପାଇଁ ସଂଗମଯୁଗରେ ବାବାଙ୍କୁ ଆସିବାକୁ ପଡୁଛି ?

ଉତ୍ତର:- ରୋଗୀ ଏବଂ ଦୁଃଖୀ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ସୁଖୀ କରିବା, ମାୟାର କବଳରୁ ମୁକ୍ତ କରି ଅସରନ୍ତି ସୁଖ ଦେବା— ଏହା ହିଁ ବାବାଙ୍କର କଠିବ୍ୟ ଅଟେ, ଯାହାକୁ ସଂଗମଯୁଗରେ ହିଁ ବାବା ସମ୍ପାଦନ କରୁଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି— ମୁଁ ତୁମ ସମସ୍ତଙ୍କର ମରଜ ଅର୍ଥାତ୍ ପାତା ହରଣ କରିବା ସହିତ ସମସ୍ତଙ୍କ ଉପରେ କୃପା କରିବା ପାଇଁ ଆସିଛି । ତେଣୁ ଏବେ ତୁମେମାନେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରି ୨୧ ଜନ୍ମ ପାଇଁ ନିଜର ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଭାଗ୍ୟ ନିର୍ମାଣ କରିନିଅ ।

ଗୀତ:- ଭୋଲେନାଥ ସେ ନିରାଲା...

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଭୋଲାନାଥ ଶିବ ଭଗବାନୁବାଚ— ବ୍ରହ୍ମା ମୁଖ କମଳ ଦ୍ଵାରା ବାବା କହୁଛନ୍ତି— ଏହା ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ଧର୍ମର ମନୁଷ୍ୟ ସୃଷ୍ଟି ରୂପକ ବୃକ୍ଷ ଅଟେ ନା । ବାବା ଏହି କଷ୍ଟ ବୃକ୍ଷ ଅଥବା ସୃଷ୍ଟିର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତର ରହସ୍ୟ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଗୀତରେ ମଧ୍ୟ ଏହାଙ୍କର ମହିମା ରହିଛି । ଶିବବାବାଙ୍କ ଜନ୍ମ ଏହିଠାରେ ହିଁ ହେଉଛି, ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ଭାରତରେ ହିଁ ଆସୁଛି । ଲୋକମାନେ ଏକଥା ଜାଣିନାହାନ୍ତି ଯେ ଶିବବାବା କେବେ ଆସିଥିଲେ ? ଗୀତାରେ କୃଷ୍ଣଙ୍କ ନାମ ଲେଖି ଦେଇଛନ୍ତି । ଦ୍ଵାପର ଯୁଗରେ ଆସିବାର ତ ପ୍ରଶ୍ନ ହିଁ ଉଠୁନାହିଁ । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି— ପିଲାମାନେ, ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ପୂର୍ବରୁ ମଧ୍ୟ ମୁଁ ଆସି ଏହି ଜ୍ଞାନ ଦେଇଥିଲି । ଏହି ସୃଷ୍ଟିରୂପି ବୃକ୍ଷରୁ ସବୁ କିଛି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଜଣାପଡିଯାଉଛି । ତୁମେ ବୃକ୍ଷକୁ ଭଲ ଭାବରେ ଦେଖ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ବାସ୍ତବରେ ଦେବା-ଦେବତାମାନଙ୍କର ରାଜ୍ୟ ଥିଲା, ତ୍ରେତାଯୁଗରେ ରାମ-ସୀତାଙ୍କର ଥିଲା । ବାବା ଏବେ ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତର ରହସ୍ୟକୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ପିଲାମାନେ ପଚାରୁଛନ୍ତି— ବାବା, ଆମେ ମାୟାର ଫାନ୍ଦରେ କେବେ ଫସିଗଲୁ ? ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଦ୍ଵାପରଯୁଗରୁ । ସମୟ ଅନୁସାରେ କ୍ରମାନୁସାରେ ପୁଣି ଅନ୍ୟ ଧର୍ମଗୁଡିକ ଆସୁଛନ୍ତି । ତେଣୁ ହିସାବ କଲେ ବୁଝିପାରିବ ଯେ ଏହି ଦୁନିଆକୁ ଆମେ ପୁନର୍ବାର କେବେ ଆସିବୁ ? ଶିବବାବା କହୁଛନ୍ତି ସଂଗମଯୁଗରେ ନିଜର କଠିବ୍ୟ ପାଳନ କରିବା ମୁଁ ପ୍ରତି ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ପରେ ଆସିଥାଏ । ବଠିମାନ ଯେତେ ବି ମନୁଷ୍ୟ ଅଛନ୍ତି, ସମସ୍ତେ ଦୁଃଖୀ, ସେଥି ମଧ୍ୟରୁ ସ୍ଵତନ୍ତ୍ର ରୂପେ ଭାରତବାସୀ ଅଧିକ ଦୁଃଖୀ ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ତ୍ରାମା ଅନୁସାରେ ଭାରତକୁ ହିଁ ମୁଁ ସୁଖୀ କରାଇଛି । ବାପାର କଠିବ୍ୟ ହେଉଛି ପିଲାମାନେ ବେମାର ପଡିଲେ ତାକୁ ଔଷଧ ପାଣି ଦେବା । କିନ୍ତୁ ଏହା ହେଉଛି ବହୁତ ବଡ଼ ବେମାରୀ ଏବଂ ସମସ୍ତ ରୋଗର ମୂଳ ହେଉଛି ଏହି ୫ ବିକାର । ପିଲାମାନେ ପଚାରୁଛନ୍ତି ଏହା କେବେଠାରୁ ଆରମ୍ଭ ହେଲା ? ଦ୍ଵାପରରୁ । ପୁଣି ରାବଣର କଥା ବୁଝାଇବାକୁ ହେବ । କିନ୍ତୁ ରାବଣକୁ କେହି ଦେଖିପାରନ୍ତି ନାହିଁ । ତାକୁ ବୁଦ୍ଧି ଦ୍ଵାରା ହିଁ ବୁଝିବାକୁ ହୁଏ । ବାବାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ବୁଦ୍ଧି ଦ୍ଵାରା ଜାଣିବାକୁ ପଡିଥାଏ । ଆତ୍ମା ମନ-ବୁଦ୍ଧି ସହିତ ଅଛି । ଆତ୍ମା ଜାଣିଛି ଯେ ଆମର ପିତା ହେଉଛନ୍ତି ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା । ଆତ୍ମା ସୁଖ-ଦୁଃଖର ପ୍ରଭାବରେ ପ୍ରଭାବିତ ହୋଇଥାଏ । ଯେହେତୁ ଶରୀର ଅଛି ତେଣୁ ଆତ୍ମାକୁ ଦୁଃଖ ହୋଇଥାଏ । ଏପରି କହନ୍ତି ନାହିଁ ଯେ ମୁଁ ପରମାତ୍ମା ମୋତେ ଦୁଃଖୀ କର ନାହିଁ । ବାବା ତୁମମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି ମୋର ମଧ୍ୟ ଏହି ତ୍ରାମାରେ ପାର୍ଟି ଅଛି, କଳ୍ପ-କଳ୍ପର ସଂଗମରେ ଆସି ମୁଁ ଅଭିନୟ କରୁଛି । ଯେଉଁ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ମୁଁ ସୁଖ ଭୋଗ କରିବା ପାଇଁ ପଠାଇଥିଲି, ସେମାନେ ଦୁଃଖୀ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ ପୁଣି ତ୍ରାମା ଅନୁସାରେ ମୋତେ ଆସିବାକୁ ପଡିଛି । ବାକି କଇଁଛ-ମାଛ ଅବତାର ଏସବୁର କଥା ନାହିଁ । କହନ୍ତି ଯେ ପର୍ଶୁରାମ କୁରାଡ଼ୀ ନେଇ କ୍ଷତ୍ରିୟମାନଙ୍କୁ ମାରିଥିଲେ । ଏସବୁ ହେଲା ଦନ୍ତ ମନଗତା କଥା । ତେଣୁ ଏବେ ତୁମକୁ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ମୋତେ ମନେ ପକାଅ । ଇଏ ହେଉଛନ୍ତି ଜଗତଅମ୍ଭ ଏବଂ ଜଗତ ପିତା । ମାତା ଓ ପିତାଙ୍କ ଦେଶ

ବୋଲି କହିଥାନ୍ତି ନା । ଭାରତବାସୀ ଗାୟନ ମଧ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି— ତୁମେ ମାତା-ପିତା.... ବାସ୍ତବରେ ତୁମ କୃପାରୁ ଅସରନ୍ତି ସୁଖ ମିଳୁଛି । ତେବେ ଯିଏ ଯେତେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବେ । ଯେପରି ସିନେମା ଦେଖିବାକୁ ଯାଇଥା'ନ୍ତି ଫାଷ୍ଟ୍‌ଫୁଡ୍ ରିଜର୍ଭେସନ୍ କରାଇଥାନ୍ତି ନା । ବାବା ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି ସୂର୍ଯ୍ୟବଂଶୀ ହେଉ ବା ଚନ୍ଦ୍ରବଂଶୀରେ ସିଙ୍ ରିଜର୍ଭ କରାଅ, କିନ୍ତୁ ଯିଏ ଯେତେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବେ ସେତେ ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଇପାରିବେ । ତେଣୁ ସବୁ ପ୍ରକାରର ଦୁଃଖ ହରିବା ପାଇଁ ବାବା ଆସିଛନ୍ତି । ରାବଣ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବହୁତ ଦୁଃଖ ଦେଇଛି । କୌଣସି ବି ମନୁଷ୍ୟ, ମନୁଷ୍ୟର ଗତି-ସଦ୍‌ଗତି କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ଏହା ହେଉଛି କଳିଯୁଗର ଅନ୍ତିମ ସମୟ । ଗୁରୁମାନେ ଶରୀର ତ୍ୟାଗ କରିଲେ ପୁଣି ଏହିଠାରେ ହିଁ ପୁନର୍ଜନ୍ମ ନେଇଥା'ନ୍ତି । ତେବେ ସେମାନେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କର କ'ଣ ସଦ୍‌ଗତି କରିବେ ! କ'ଣ ଏତେ ସବୁ ଅନେକ ଗୁରୁ ମିଶି ପତିତ ସୃଷ୍ଟିକୁ ପାବନ କରିପାରିବେ ? ଗୋବର୍ଦ୍ଧନ ପର୍ବତର କାହାଣୀ କହିଥା'ନ୍ତି ନା । ଏହି ମାତାମାନେ ହିଁ କଳିଯୁଗୀ ପାହାଡକୁ ସତ୍ୟଯୁଗୀ କରାଉଛନ୍ତି । ଗୋବର୍ଦ୍ଧନର ପୁଣି ପୂଜା ମଧ୍ୟ କରିଥା'ନ୍ତି, ତାହା ହେଉଛି ତ ଶ୍ରୀ ପୂଜା । ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନେ ମଧ୍ୟ ବ୍ରହ୍ମ ଅଥବା ତ ଶ୍ରୀକୁ ମନେ ପକାଇଥା'ନ୍ତି । ଭାବୁଛନ୍ତି ସେ ହିଁ ପରମାତ୍ମା, ବ୍ରହ୍ମ ଭଗବାନ ଅଟନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏହା ତ ଭ୍ରମ ଅଟେ । ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡରେ ତ ଆତ୍ମାମାନେ ଅଣ୍ଟା ସଦୃଶ ରହିଥା'ନ୍ତି, ଯାହାର ନିରାକାରୀ ବୃକ୍ଷ ମଧ୍ୟ ଦେଖାଯାଇଛି । ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କର ନିଜ-ନିଜର ବିଭାଗ ରହିଛି । ଏହି ବୃକ୍ଷର ମୂଳଦୁଆ ହେଉଛି— ଭାରତର ସୂର୍ଯ୍ୟବଂଶୀ-ଚନ୍ଦ୍ରବଂଶୀ କୂଳ । ପୁଣି ଧୀରେ ଧୀରେ ବୃଦ୍ଧି ହେଉଛି । ୪ଟି ଧର୍ମ ହେଉଛି ମୁଖ୍ୟ । ତେଣୁ ହିସାବ କରିବା ଦରକାର— କେଉଁ-କେଉଁ ଧର୍ମ କେବେ ଆସୁଛି ? ଯେପରି ଗୁରୁ ନାନକ ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ପୂର୍ବରୁ ଆସିଥିଲେ । ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ ଶିଖ୍‌ମାନେ କୌଣସି ୮୪ ଜନ୍ମର ପାର୍ଟି କରୁଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ୮୪ ଜନ୍ମ କେବଳ ତୁମେ ଅଲଗାଭାବର ବ୍ରାହ୍ମଣମାନେ ନେଉଛ । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ତୁମର ହିଁ ଅଲଗାଭାବ (ଆଦ୍ୟରୁ ଅନ୍ତ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ) ପାର୍ଟି ରହିଛି । ବ୍ରାହ୍ମଣ, ଦେବତା, କ୍ଷତ୍ରିୟ, ବୈଶ୍ୟ, ଶୂଦ୍ର ବର୍ଣ୍ଣରେ ତୁମେ ଆସୁଛ । ଯେଉଁମାନେ ପ୍ରଥମେ ଦେବୀ-ଦେବତା ହେଉଛନ୍ତି ସେ ହିଁ ସାରା ଚକ୍ର ଲଗାଉଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମେ ବେଦ-ଶାସ୍ତ୍ର ତ ବହୁତ ଶୁଣିଲ । ଏବେ ଏହାକୁ ଶୁଣ ଓ ଜଜ୍ (ନିର୍ଣ୍ଣୟ)କର ଯେ ଶାସ୍ତ୍ର ଠିକ୍ ନା ଗୁରୁମାନେ ଯାହା କହୁଛନ୍ତି ତାହା ଠିକ୍, ନା ଯାହା ବାବା ଶୁଣାଉଛନ୍ତି ତାହା ଠିକ୍ ଅଟେ ? ବାବାଙ୍କୁ ସତ୍ୟ ବୋଲି କୁହାଯାଏ । ମୁଁ ସତ୍ୟ କହୁଛି ଯାହା ଦ୍ଵାରା ସତ୍ୟଯୁଗ ହୋଇଯାଉଛି । ପୁଣି ଦ୍ଵାପର ଯୁଗରୁ ଆରମ୍ଭ କରି ତୁମେ ମିଛ ଶୁଣି ଆସିଛ ତେଣୁ ତାହା ଦ୍ଵାରା ନର୍କ ହୋଇଯାଉଛି ।

ବାବା କହୁଛନ୍ତି— ମୁଁ ତୁମର ଗୋଲାମ ଅଟେ, ଭକ୍ତିମାର୍ଗରୁ ତୁମେ ଗାୟନ କରି ଆସିଛ— ମୁଁ ଗୁଲାମ, ମୁଁ ତୁମର ଗୁଲାମ... ଏବେ ମୁଁ ତୁମର ସେବା ପାଇଁ ଆସିଛି । ବାବାଙ୍କୁ ନିରାକାରୀ, ନିରହଂକାରୀ ବୋଲି ଗାୟନ କରାଯାଇଥାଏ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୋର କ ଶୂନ୍ୟ ହେଉଛି ତୁମକୁ ସଦା ସୁଖୀ କରାଇବା । ଗୀତରେ ମଧ୍ୟ ଅଛି ନା— ଆଗମ-ନିଗମର ଭେଦ ଖୋଲନ୍ତି... ବାକି ତମରୁ ଆଦି ବଜାଇବାର କୌଣସି କଥା ନାହିଁ । ଇଏ ତ ସୃଷ୍ଟିର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତର ସମସ୍ତ ସମାଚାର ଶୁଣାଉଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମେ ସବୁ ସନ୍ତାନମାନେ ଅଭିନେତା ଅଟ, ମୁଁ ବଞ୍ଚିମାନ କରନ କରାବନହାର ଅଟେ । ମୁଁ ଏହାଙ୍କ (ବ୍ରହ୍ମା) ଦ୍ଵାରା ସ୍ଥାପନା କରାଉଛି । ବାକି ଗୀତାରେ ଯାହା କିଛି ଲେଖାଯାଇଛି, ତାହା ତ ହେଉ ନାହିଁ । ଏହା ତ ପ୍ରାକୃତିକ (ବାସ୍ତବ) କଥା ନା । ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଏହି ସହଜ ଜ୍ଞାନ ଓ ସହଜ ଯୋଗ ଶିଖାଉଛି, ବାବାଙ୍କ ସହିତ ଯୋଗ ଲଗାଇ ଦେଉଛି । କହୁଛନ୍ତି ନା ଯୋଗ ଶିଖାଇଲାବାଲା, ଭାଗ୍ୟର ଥଳିକୁ ଭରପୁର କରିଲାବାଲା, ପାତା ହରିବାବାଲା... । ବାବା ଆସି ଗୀତାର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅର୍ଥ ବା ରହସ୍ୟ ମଧ୍ୟ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ମୁଁ ତୁମକୁ ଯୋଗ ଶିଖାଉଛି ଏବଂ ଶିଖାଇଲାବାଲା ମଧ୍ୟ ତିଆରି କରୁଛି । ପିଲାମାନେ ଯୋଗ ଶିଖୁ ପୁଣି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଶିଖାଉଛନ୍ତି ନା । କହନ୍ତି ଯୋଗ ଦ୍ଵାରା ଆମର ଜ୍ୟୋତି ଜାଗ୍ରତ କରାଇଲାବାଲା.... ଏହିପରି ଗୀତ କେହି ଘରେ ବସି ମଧ୍ୟ ଶୁଣିଲେ ସାରା ଜ୍ଞାନ ବୁଦ୍ଧିରେ ଚକ୍ର ଲଗାଇବ । ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବା ଦ୍ଵାରା ସମ୍ପର୍କର ମଧ୍ୟ ନିଶା ଚଢିବ । କେବଳ ପରମାତ୍ମା ଅଥବା ଭଗବାନ କହିବା ଦ୍ଵାରା ମୁଖ ମିଠା ହେଉ ନାହିଁ । ବାବା ଅର୍ଥ ହିଁ ବର୍ଷା ବା ସମ୍ପର୍କ ।

ଏବେ ତୁମେ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତର ଜ୍ଞାନ ଶୁଣି ପୁଣି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଶୁଣାଉଛ, ଏହାକୁ ହିଁ ଶଙ୍ଖଧ୍ଵନି

କୁହାଯାଉଛି । ତୁମମାନଙ୍କ ହାତରେ କୌଣସି ପୁସ୍ତକ ଆଦି ନାହିଁ । ତୁମମାନଙ୍କୁ କେବଳ ଧାରଣା କରିବାକୁ ପଡୁଛି । ତୁମେ ହେଉଛ ପ୍ରକୃତ ଆତ୍ମିକ ବ୍ରାହ୍ମଣ, ଆତ୍ମିକ ବାବାଙ୍କର ସନ୍ତାନ । ଏବେ ଏହି ସତ୍ୟ ଗୀତା ଦ୍ଵାରା ଭାରତ ସ୍ଵର୍ଗ ହେଉଛି । ସେମାନେ ତ ଏହାର କେବଳ କାହାଣୀ ଲେଖି ଦେଇଛନ୍ତି । ତୁମେ ସମସ୍ତେ ହେଉଛ ପାର୍ବତୀ, ତୁମକୁ ମୁଁ ଏହି ଅମରକଥା ଶୁଣାଉଛି । ତୁମେ ସମସ୍ତେ ଦ୍ରୌପଦୀ ଅଟ । ସେଠାରେ କେହି ନଗ୍ନ ହେବେ ନାହିଁ । କହୁଛନ୍ତି ତେବେ ପିଲା କିପରି ଜନ୍ମ ହେବେ ? ଆରେ, ସେଠାରେ ସମସ୍ତେ ନିର୍ବିକାରୀ ପୁଣି ବିକାର କଥା କିପରି ହୋଇପାରିବ । ତୁମେ ବୁଝିପାରିବ ନାହିଁ ଯେ ଯୋଗବଳ ଦ୍ଵାରା ପିଲା କିପରି ଜନ୍ମ ହେବେ ! ତୁମେ ଯୁକ୍ତି କରିବ । ଏହା ତ ଶାସ୍ତ୍ରର କଥା ନା । ତାହା ହେଉଛି ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ନିର୍ବିକାରୀ ଦୁନିଆ । ଏହା ହେଲା ବିକାରୀ ଦୁନିଆ । ମୁଁ ଜାଣିଛି ତ୍ରାମା ଅନୁସାରେ ମାୟା ପୁଣି ତୁମକୁ ଦୁଃଖୀ କରିବ । ମୁଁ କଷ୍ଟ-କଷ୍ଟ ନିଜର କଂକାସ ପାଳନ କରିବାକୁ ଆସୁଛି । ତୁମେ ଜାଣିଛ କଷ୍ଟ ପୂର୍ବର ସିକିଲେଧେ (ବହୁତ ଦିନରୁ ଅଲଗା ହୋଇ ମିଳିଥିବା) ପିଲାମାନେ ହିଁ ଆସି ନିଜର ବର୍ଷା ନେବେ । ମନୁଷ୍ୟ ନିଜର କାର୍ଯ୍ୟକଳାପ ଦ୍ଵାରା ସମସ୍ତ ପୂର୍ବ ସଙ୍କେତ ମଧ୍ୟ ଦେଖାଉଛନ୍ତି । ଜଣାପଡୁଛି ଏହା ସେହି ମହାଭାରତ ଯୁଦ୍ଧ ହେବାକୁ ଯାଉଛି । ତୁମକୁ ପୁନର୍ବାର ଦେବୀ-ଦେବତା ଅଥବା ସ୍ଵର୍ଗର ମାଲିକ ହେବା ପାଇଁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବାକୁ ହେବ । ଏଥିରେ ସ୍ଥୁଳ ଲଢେଇର କୌଣସି କଥା ନାହିଁ । ନା ଅସୁର ନା ଦେବତାମାନଙ୍କର ଲଢେଇ ହୋଇଥିଲା । ସେଠାରେ ତ ମାୟା ହିଁ ରହିବ ନାହିଁ ଯିଏ ଲଢେଇର କଥା । ଅଧାକ୍ଷ ନା କୌଣସି ଲଢେଇ, ନା କୌଣସି ରୋଗ, ନା କୌଣସି ଦୁଃଖ-ଅଶାନ୍ତି ହେବ । ଆରେ, ସେଠାରେ ତ ସର୍ବଦା ସୁଖ ରହିବ, ଚିର ବସନ୍ତ ରହିବ । ସେଠାରେ ଡାକ୍ତରଖାନା ରହିବ ନାହିଁ, ବାକି ସ୍କୁଲରେ ତ ପଢିବାକୁ ପଡିବ । ତେବେ ତୁମେ ସମସ୍ତେ ଏହିଠାରୁ ହିଁ ବର୍ଷା ନେଇଯାଉଛ । ମନୁଷ୍ୟ ପାଠପଢା ଦ୍ଵାରା ନିଜ ଗୋଡରେ ଛିଡା ହେଉଛନ୍ତି । ଏହା ଉପରେ ମଧ୍ୟ ଏକ କାହାଣୀ ରହିଛି— କେହି ଜଣେ ପଚାରିଲେ ତୁମେ କାହାର ଖାଉଛ ? ସେ କହିଲେ ମୁଁ ନିଜ ଭାଗ୍ୟର ଖାଉଛି । ତାହା ହେଉଛି ହୃଦର (ସିମାତ) ଭାଗ୍ୟ । ଏବେ ତୁମେ ନିଜ ବେହୃଦର ଅର୍ଥାତ୍ ଅବିନାଶୀ ଭାଗ୍ୟ ଗଢୁଛ । ତୁମେ ଏପରି ଭାଗ୍ୟ ଗଢୁଛ ଯେ ୨୧ ଜନ୍ମ ପୁଣି ନିଜର ରାଜ୍ୟ ଭାଗ୍ୟ ଭୋଗି କରିବ । ଏହା ହେଉଛି ବେହୃଦର ସୁଖର ବର୍ଷା, ଏବେ ତୁମେ ଏହାର ପ୍ରଭେଦକୁ ଭଲ ଭାବରେ ଜାଣୁଛ, ଭାରତ କେତେ ସୁଖୀ ଥିଲା । ଏବେ କ’ଣ ଅବସ୍ଥା ହୋଇଗଲାଣି ! ଯିଏ କଷ୍ଟ ପୂର୍ବରୁ ରାଜ୍ୟ-ଭାଗ୍ୟ ନେଇଥିବେ ସେ ହିଁ ଏବେ ନେବେ । ଏପରି ମଧ୍ୟ ନୁହେଁ ଯେ ଯାହା ତ୍ରାମାରେ ଥିବ ତାହା ମିଳିବ, ତେବେ ତ ଭୋକରେ ମରିଯିବ । ତେବେ ଏହି ତ୍ରାମାର ରହସ୍ୟକୁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପେ ବୁଝିବାକୁ ହେବ । ଶାସ୍ତ୍ରରେ କେହି କେତେ, କେହି କେତେ ଆୟୁଷ ଲେଖିଦେଇଛନ୍ତି । ଅନେକ ମତ-ମତାନ୍ତର ରହିଛି । କେହି ପୁଣି କହୁଛନ୍ତି ଆମେ ତ ସଦା ସୁଖୀ ଅଛୁ । ଆରେ, ତୁମେ କ’ଣ କେବେ ବେମାର ହେଉନାହିଁ ? ସେମାନେ ତ କହୁଛନ୍ତି ରୋଗ ଆଦି ତ ଶରୀରକୁ ହେଉଛି, ଆତ୍ମା ତ ନିର୍ଲେପ ଅଟେ । ଆରେ, ଚୋଟ ଲାଗିଲେ ତ ଦୁଃଖ ଆତ୍ମାକୁ ହୋଇଥାଏ ନା— ଏହା ବହୁତ ବୁଝିବାର କଥା । ଏହା ସ୍କୁଲ ଅଟେ, ଏଠାରେ କେବଳ ଜଣେ ଶିକ୍ଷକ ପଢାଉଛନ୍ତି । ଜ୍ଞାନ ତ ଗୋଟିଏ । ଲକ୍ଷ୍ୟ ମଧ୍ୟ ଗୋଟିଏ, ନରରୁ ନାରାୟଣ ହେବା । ଯିଏ ଫେଲ୍ ହେବେ ସେ ଚନ୍ଦ୍ରବଂଶକୁ ଚାଲିଯିବେ । ଯେତେବେଳେ ଦେବତାମାନେ ଥିଲେ ସେତେବେଳେ କ୍ଷତ୍ରୀୟ ନଥିଲେ, ଯେତେବେଳେ କ୍ଷତ୍ରୀୟ ଥିଲେ ତ ବୈଶ୍ୟ ନଥିଲେ, ଯେତେବେଳେ ବୈଶ୍ୟ ଥିଲେ ତ ଶୂଦ୍ର ନଥିଲେ । ଏସବୁ ବୁଝିବାର କଥା । ମାତାମାନଙ୍କ ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ବୁଝିବା ଅତି ସହଜ । ଗୋଟିଏ ହିଁ ପରୀକ୍ଷା ରହିଛି । ଏପରି ମନେ କର ନାହିଁ ଯେ ଯିଏ ବିଳମ୍ବରେ ଆସିବେ ସେ କିପରି ପଡିବେ । ବାସ୍ତବ ରୂପରେ ନୂଆ ନୂଆ ଆତ୍ମାମାନେ ହିଁ ପୁରୁଷାତ୍ମାନଙ୍କ ଅପେକ୍ଷା ତୀବ୍ରବେଗରେ ପୁରୁଷାର୍ଥରେ ଆଗକୁ ବଢୁଛନ୍ତି । ବାକି ମାୟା ରାବଣର କୌଣସି ରୂପ ନାହିଁ, କହନ୍ତି ଏହାଙ୍କ ପାଖରେ କାମର ଭୂତ ରହିଛି, ବାକି ରାବଣର କୌଣସି ପୁଣ ପୁଂଲିକା ବା ଶରୀର ତ ନାହିଁ ।

ଆଜ୍ଞା, ସବୁ କଥାର ସାକାରିନ୍ ହେଉଛି ମନମନାଭବ । କହୁଛନ୍ତି ମୋତେ ମନେ ପକାଅ ଏହି ଯୋଗ ଅଗ୍ନି ଦ୍ଵାରା ତୁମର ବିକର୍ମ ବିନାଶ ହେବ । ବାବା ଗାଇଡ୍ ହୋଇ ଆସୁଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି— ପିଲାମାନେ, ମୁଁ ତ ସମ୍ମୁଖରେ ତୁମମାନଙ୍କୁ ପଢାଉଛି । କଷ୍ଟ-କଷ୍ଟ ନିଜର କଂକାସ ପାଳନ କରୁଛି । ପାରଲୋକିକ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ନିଜର କଂକାସ

ପାଳନ କରିବାକୁ ଆସିଛି— ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କର ସାହାଯ୍ୟରେ । ସାହାଯ୍ୟ କରିବ ତେବେ ତ ତୁମ୍ଭେ ମଧ୍ୟ ପଦ ପାଇବ । ମୁଁ କେତେ ଉଚ୍ଚ ପିତା ଅଟେ । କେତେ ବଡ଼ ଯଜ୍ଞ ରଚନା କରିଛି । ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ମୁଖ ବଂଶାବଳୀ ତୁମ୍ଭେ ସମସ୍ତେ ବ୍ରାହ୍ମଣ-ବ୍ରାହ୍ମଣୀମାନେ ଭାଇ-ଭଉଣୀ ଅଟ । ଯେବେ ଭାଇ-ଭଉଣୀ ହେଉଛ ତେବେ ସ୍ତ୍ରୀ-ପୁରୁଷର ଦୃଷ୍ଟି ମଧ୍ୟ ବଦଳିଯାଉଛି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏହି ବ୍ରାହ୍ମଣ କୁଳକୁ କଳଙ୍କିତ କର ନାହିଁ, ଏହା ପବିତ୍ର ରହିବାର ଯୁକ୍ତି ଅଟେ । ମନୁଷ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି ଏହା କିପରି ହେବ ? ଏପରି ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ, ଏକତ୍ର ରହିବ ଏବଂ ନିଆଁ ଲାଗିବ ନାହିଁ ! ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମଝିରେ ଜ୍ଞାନ ତରବାରୀ (ଖଣ୍ଡା) ରହିବା ଦ୍ଵାରା କେବେ ନିଆଁ ଲାଗିପାରିବ ନାହିଁ, କିନ୍ତୁ ଏହା ସେତେବେଳେ ସମ୍ଭବ ହେବ ଯେବେ ଉଭୟ ମନମନାଭବରେ ରହିବେ, ଶିବବାବାଙ୍କୁ ଯାଦ କରିବେ, ନିଜକୁ ବ୍ରାହ୍ମଣ ବୋଲି ଭାବିବେ । ମନୁଷ୍ୟ ତ ଏହି କଥାକୁ ନ ବୁଝିବା କାରଣରୁ ହଜାମା କରୁଛନ୍ତି, ଗାଳି ମଧ୍ୟ ଖାଇବାକୁ ପଡୁଛି । କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ କ'ଣ କେହି ଗାଳି ଦେଇପାରିବେ ! କୃଷ୍ଣ ଏପରି ଆସିଗଲେ ତ ବିଦେଶରୁ ମଧ୍ୟ ଏକଦମ୍ ଉତ୍ତାଜାହାଜରେ ପଳାଇ ଆସିବେ, ଭିତ ଲାଗିଯିବ । ଜଣାନାହିଁ ଭାରତରେ କ'ଣ ହୋଇଯିବ

ଆଜ୍ଞା, ଆଜି ଭୋଗ ଲାଗିବ— ଏହା ପିଅର (ବାପ) ଘର ଏବଂ ତାହା ହେଲା ଶ୍ଵଶୁରଘର । ସଂଗମରେ ସାକ୍ଷାତ୍ ହେଉଛି । କେହି-କେହି ଏହାକୁ ଜାଦୁ ବୋଲି ଭାବୁଛନ୍ତି । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଏହି ସାକ୍ଷାତ୍‌କାର କ'ଣ ? ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ କିପରି ସାକ୍ଷାତ୍‌କାର ହୋଇଥାଏ, ଏଥିରେ ସଂଶୟବୁଦ୍ଧି (ସନ୍ଦେହ)ହେବା ଅନୁଚିତ୍ । ଏହିପରି ନିତି-ନିୟମ ରହିଛି । ଶିବବାବାଙ୍କ ଭଣ୍ଡାର (ରୋଷେଇ ଶାଳ)ହୋଇଥିବାରୁ ତାଙ୍କୁ ଯାଦ କରି ଭୋଗ ଲଗାଇ ଖାଇବା ଉଚିତ୍ । ଯୋଗରେ ରହିବା ତ ଭଲ କଥା ଅଟେ । ବାବାଙ୍କର ଯାଦ ରହିବ । ଆଜ୍ଞା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତାପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍କେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାରାଂଶ :-

- (୧) ନିଜକୁ ବ୍ରହ୍ମା ମୁଖ ବଂଶାବଳୀ ମନେକରି ପକ୍ଷ୍ମ ପବିତ୍ର ବ୍ରାହ୍ମଣ ହେବାକୁ ପଡିବ । କେବେ ବି ନିଜର ଏହି ବ୍ରାହ୍ମଣ କୁଳକୁ କଳଙ୍କିତ କରିବାର ନାହିଁ ।
- (୨) ବାବାଙ୍କ ସମାନ ନିରାକାରୀ, ନିରହଂକାରୀ ହୋଇ ନିଜର କଂପ୍ୟ ସମ୍ପାଦନ କରିବାକୁ ହେବ, ରୁହାନୀ ଅର୍ଥାତ୍ ଆତ୍ମିକ ସେବାରେ ସର୍ବଦା ତତ୍ପର ରହିବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- ସେବା କାର୍ଯ୍ୟରେ ବ୍ୟସ୍ତ ରହୁଥିଲେ ମଧ୍ୟ ମଝିରେ ମଝିରେ ଏକାନ୍ତବାସୀ ହେବାର ଅଭ୍ୟାସ କରି ଅନ୍ତର୍ମୁଖୀ ଆତ୍ମା ହୁଅ ।

ଶାନ୍ତିର ଶକ୍ତିକୁ ପ୍ରୟୋଗ କରିବା ପାଇଁ ଅନ୍ତର୍ମୁଖୀ ଏବଂ ଏକାନ୍ତବାସୀ ହେବାର ଆବଶ୍ୟକତା ରହିଛି । କେହି କେହି ସନ୍ତାନ କହୁଛନ୍ତି ଅନ୍ତର୍ମୁଖୀ ସ୍ଥିତିର ଅନୁଭବ କରିବା ପାଇଁ ବା ଏକାନ୍ତବାସୀ ହେବାପାଇଁ ସମୟ ହିଁ ମିଳୁନାହିଁ କାରଣ ସେବାର ବ୍ୟସ୍ତତା ଏବଂ ବାଣୀର ଶକ୍ତିକୁ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ବହୁତ ବଢ଼ିଗଲାଣି କିନ୍ତୁ ସେଥିପାଇଁ ଏକାବେଳେ ଅଧଘଞ୍ଚି ବା ଗୋଟିଏ ଘଞ୍ଚି ବାହାର କରିବା ପରିବର୍ତ୍ତେ ମଝିରେ ମଝିରେ ଯଦି ଅଳ୍ପ ଅଳ୍ପ ସମୟ ବାହାର କରି ଅଭ୍ୟାସ କରିବ ତେବେ ତୁମ୍ଭର ସ୍ଥିତି ଶକ୍ତିଶାଳୀ ହୋଇଯିବ ।

ସ୍ଥୋଗାନ:- ବ୍ରାହ୍ମଣ ଜୀବନରେ ଯୁଦ୍ଧ କରିବା ପରିବର୍ତ୍ତେ ମଉଜର ଅନୁଭବ କର ତେବେ କଷ୍ଟକର କାର୍ଯ୍ୟ ମଧ୍ୟ ସହଜ ହୋଇଯିବ ।